

[Glistrup.]

mod fremskridtspartiet. Det, som fremskridtspartiet hele tiden gør gældende, er, at det system, der er opbygget, og hvorunder i hundredtusindvis af offentligt ansatte virker i dette land, er forkeret opbygget. Det er ikke de pågældende socialrådgiveres skyld eller underassistenter eller sekretærer i kildeskattedirektoratet, eller hvem der kan være tale om. Det er noget, som man alene kan behjælpes dette folketing, og det er det system, som vælgerne nu vil give os magt til at få lavet om. Vi virker ikke for at lave nogen hetz mod den pågældende persongruppe.

Men når så hr. Lysholt Hansen fortsætter med at uddybe kraftigt — og hr. Honoré var også inde på det — at man så skulle sikre de offentligt ansatte med tryghed i alle ender og kanter, så er det således, at dér må fremskridtspartiet melde hus forbi. Vi lever i en forandringens tidsalder. Vi lever i en tidsalder, hvor titusindvis af landbrugere har måttet flytte ind til byerne i 1950'erne, de har ikke haft den fornødne tryghed i baggrunden, hvor vi i 1960'erne og 1970'erne har set et væld af mindre erhvervsdrivende, der simpelt hen som følge af samfundets udvikling har måttet nedlægge deres virksomhed og gå i gang med at leve under helt andre vilkår. Og på nøjagtig samme måde må gruppen af offentligt ansatte selvfølgelig have den fornødne lebedighed i sig til at indrette sig efter, at de ikke skal pakkes ind i vat, men når samfundets ændring kræver det, må de pågældende også affinde sig med, at de må være således udrustet, de, der har været forkælet igennem disse mange år med de høje lønninger osv., at de også kan indrette sig på, at de inden for en rimelig afviklingsperiode kan glide over i noget andet uden at begynde at klynke og pukke på, at de er skam sikret i kraft af nogle bestemmelser, der er lavet i et statisk samfund, hvor den offentlige sektor var 1/10 af, hvad den er i øjeblikket, under helt andre forudsætninger. Den tillid har vi i fremskridtspartiet til de offentligt ansatte, at de stort set også vil være indstillet på det, at de ikke vil pukke på deres egne egoistiske standarder og kræve, at de virkelig bliver beskyttet af alle disse mange regler og bestemmelser. Vi må selvfølgelig medvirke til i dette folketing, at

de offentligt ansatte får en rimelig mulighed for omskoling, så de kan gå ud i et nyttigt produktivt erhverv, men ikke til, at man i den grad overdriver beskyttelsen af dem, sådan som hr. Lysholt Hansen var inde på.

For sandheden er jo, at den egentlige administration i Danmark beslaglægger en langt større procentdel af ressourcerne her i landet, end man normalt går og forestiller sig. Hr. Lysholt Hansen var kun inde på de offentlige budgetter, men det, der må interessere en lovgiver, er, hvor meget inden for samfundet som helhed — hvad enten det er i privat eller offentligt regie — der går til spilde i kraft af administration, og det er en uhyggelig stor procent, når vi taler om forholdene her i Danmark.

Så taler man om, at vi skal afskedige 120.000, og det er et tal, som hr. Honoré har hentet fra det brev fra finansministeren, som jeg strejfede med ros for et øjeblik siden. Men det kan man ikke lægge til grund, for forholdet er simpelt hen det, at de 120.000 er beregnet ud fra forudsætninger, som ikke er fremskridtspartiets, men som finansministeren har indlagt, idet han siger, at når vi regner ud fra de og de forudsætninger, kommer vi til det og det resultat, og det kan måske være meget rigtigt, men fremskridtspartiet går ud fra, at vi stort set vil kunne komme igennem finansåret 1975-76, hvis vore ændringsforslag følges, uden at indlade os på drastiske masseafskedigelser af offentligt ansatte, at det kan gøres i forbindelse med den naturlige afgang, som jeg senest har set hr. Arne Christiansen fra venstre anslå til ca. 80.000 om året; vi havde kun regnet med 65.000 eller 70.000, men så meget des bedre. Hvis hr. Arne Christiansens tal er rigtige, er det således, at vi vil kunne klare os formentlig stort set med denne naturlige afgang ved kun at foretage nybesættelser i 30.000-40.000 af de tilfælde, hvor der er tale om naturlig afgang, og ellers klare os med rokeringer inden for den offentlige sektor uden at skulle ind på de af hr. Christophersen opstillede skræmmebilleder med, at sygeplejersker skal være oversergenter, eller hvilke andre lystigheder hr. Christophersen ville give til de værnepligtige, men der er selvfølgelig ikke nødvendighed for det.

Når vi nu berører værnepligtsområdet, så nævnte hr. Christophersen, at han havde